

Không ai biết tên thật của ông, họ chỉ gọi ông là ông Hai. Nhưng ai đến chùa Phật Quang, đến ông Đào Duy Tân, quận 10, khách sạn và đến ông Thành như cũ của Sài Gòn, đều biết gặp người đàn ông lưng cong vẹo, đi đến khó khăn, không người không khỏe.

Hình như ông ngoài 50 thì phải, không ai đoán được tuổi của ông; ông ít nói và ông ít thân thiện với ai. Trong chùa, ngoài 10 vị sư, còn có 3 vị ni sư tu sĩ, có gần chục em nam sinh viên đi học. Ông là người đàn ông duy nhất tốt nghiệp, hai ông còn lại trên dưới 50, vị này còn khỏe, phải giúp việc nấu nướng cho chùa.

- Thưa ông Hai, gia đình ông ở đâu? Con cái thế nào? Ông vào chùa công quả bao lâu rồi? Một tín đồ đến chùa xin phép tìm hiểu.

- Tôi không có gia đình, tốt nghiệp thì nên làm sao có gia đình, vào chùa khá lâu, khi HT trở lại cũ chùa viên tịch. – ông trở lại mà một vị sư chăm chú vào bếp cơm, bếp thức ăn đang chia phần để đem ra bán thì khó đối khách ngoài đường mỗi ngày.

Công việc hàng ngày ở chùa, ông Hai phụ nhà bếp đổ rác, nhặt rau, làm vệ sinh các phòng ngủ, thay nhang đèn. Gần 10 giờ sáng, ông Hai xuống bếp xúc một thau cơm nguội và đồ ăn, đem

lên lều thêu vông, ngồi ngoài vĩa hè phía sau để chia cơm vào bọc nylon.

- Thưa ông Hai, cơm này do chùa nhờ ông phân phối hay ông tự xin chùa để làm từ thiện?

- Chùa không nhờ tôi mà tôi cũng không xin cơm chùa để làm từ thiện – ông vẫn không ngừng cặm cụi nhìn ngó cái hộp

- Vậy tiền đâu ông làm?

- Ai đến chùa cúng lễ, hộp cho tiền, tôi để dành mua gạo và rau củ gửi chùa nấu.

Ông nắm đũa nhìn gắp cơm vào chiếc chiếu cũ rách, trước kia có người cho ông cái ghế xập, nay ghế đã gãy, ông vào một góc tường ngồi với tài sản duy nhất là mấy bộ quần áo làm giấy, chiếu chiếu chắn đèn dứa. Chân không có dép, đôi chân không đỡ nổi. Mãi nhìn ra khỏi chùa, không nhìn vào ai với cái lòng còn cặm cụi nghĩ ngợi, hai tay không khiu búi búi để giữ thăng bằng, gồng mình một cách cố gắng với cái đôi chân yếu ớt của người già. Cặp chân teo, khô, da sạm mẫm của người già thân mình cho khỏi chú ý với người khác. Hai tay cầm 10 túi cơm chay, đi với hàng ngũ sơn bóng đá, ông trao cho người bán vé người xe lăn, bác xe ôm, chủ nhà vệ chai, cháu bé đi xin... toàn là những "khách hàng" thường xuyên của ông mỗi ngày một bận. Tuy thân thể thường đau nhức, nhưng ông Hai không ngày nào thiếu việc trên đôi chân người Nguyễn Kim. Hình bóng ông quá quen thuộc với người dân lao động địa phương.

Một người bạn chùa biết chuyện, tâm sự: - Trước kia gia đình ông Hai ở khu chợ Ông Lãnh, bán giấy tờ địa kinh tế mới, bán cây rừng ngã đề, không bao lâu sau vì không có tiền và thành phố chuyển đổi, chuyển thành phố mới, bán hết toàn thân, mất hết tất cả, người em của ông còn nghèo, quá đói, ăn phải cơm đã chết, một mình ông, tuổi mới lớn, phải làm thuê kiếm tiền lo cho gia đình. Lúc trẻ ông đi làm thuê như một người, do hàng ngày còn làm trên người người, làm việc nặng nhọc, ăn uống thiếu dinh dưỡng, mãi ngày ông còn thêm một ít,

khi đang viết cuối ngày, ông đang thong thả lên còm thây hỏi khó chịu vì các khớp khô cứng, còm thả lâu dần năm tháng, ông không còn đi thong thả ngắm đường phố khuôn vác túi các bên bãi.

Cha mẹ qua đời, ông về quê thành phố lấy vợ. Một buổi tối mùa hè, ông có què bên hông chùa chiêng ngó muông, thây trĩ trĩ nhìn thây, gọi ông vào cho làm công què tùy sức. Tuy ốm yếu, ông không nề đã bao mùa mùa hè, chỉ biết cố gắng. Ông nghĩ chung khuya là ông đến thắp nhang các bàn thờ, ngồi một góc khuất để niệm Phật. Tối đến, sau thây Tịch nháy, ông chui vào một góc tìm giấc ngủ say. Vì chùa không ai nhắc nhở, ông tận hưởng luôn tay luôn viết.

Gia đình nhà đám làm tuần 49 ngày ở chùa, các cô gái nhà đám tập chèo cúng Trai Tăng, hỏi nhìn ông về sự xót xa ông nhớ một người thân, thây ông xuyên dúi vào tay ông nháy nháy mắt xanh lên nháy.

- Tôi con gọi ông Hai mua chiếc ghế bành đẹp lắm, sao ông không mua? Để con mua hén. - Cô Hiền thay một nhà đám thăm hỏi ông.

- Thôi cô à. Cám ơn quý cô đã nghĩ tình lo cho tôi, còn nhiều người khác hơn tôi đang lấy vợ ngoài xã hội. Tôi được nấu ở chùa là phúc lắm rồi. Đâu dám xài phí để nghĩ tiền của bá tánh. Dùng tiền đó tôi mua gạo để nấu cơm bố thí hàng ngày. - Cô Hiền lấy tay nháy nháy vào tay ông nháy nháy tuần trăng, ông lí nhí cám ơn.

- Ông đã nghèo còn lo cho người nghèo, không để dành tiền khi ốm đau mà có. - Cô Hiền nhắc ông.

- Trôi sinh voi sinh cỏ cô à. - Ông thây thây đáp.

Ông Hai

Viết bởi Quynh Truong

Trai Tăng vừa ăn, ông Hai cũng vừa ăn tại chùa, trên tay cầm một túi gạo, một ít bánh nylon mì và rau củ quả để làm cơm thí nghiệm vào ngày mai.

Gia đình nhà đảm nhìn ông Hai, trao đổi với nhau: Lòng tốt và làm thí nghiệm đâu phải phải đi gia đình phú, trong tầm tay, gói cơm mì ăn cạnh để chia sẻ cho người nghèo khổ quanh ta cũng thể hiện tầm lòng nhân ái, tại sao ta không làm được như ông Hai.!!!

Minh Mạng